

Стефаник Василь Семенович 1871—1936

Біографія

Видатний український письменник і громадський діяч.

Народився 14 травня 1871 року у селі Русові (тепер Снятинського району Івано-Франківської області) у селянській родині. Середню освіту здобув у гімназіях Коломиї (1883–1890 роки) та Дрогобича (1890–1892 роки), де познайомився з майбутнім письменником Л. Мартовичем. У 1892–1900 роках вивчав медицину у Краківському університеті. Літературну діяльність розпочав у 1890 році, опублікувавши у журналі «Народ» статтю «Жолудки наших робітних людей і читальні». Протягом 1890–1897 років писав ліричні етюди, поезії в прозі. Вперше опублікував свої художні твори (новели) в 1897 році у чернівецькій газеті «Праця» («Синя книжечка», «Виводили з села», «Стратився», «У корчмі», «Побожна», «Сама-самісінька»). У 1899 році виходить перша збірка новел Стефаника «Синя книжечка», згодом — «Камінний хрест» (1900 р.), «Дорога» (1901 р.), у 1905 році — вибрані оповідання «Моє слово» (тут вміщено лише два нові твори — «Моє слово» і «Суд»). У 1903 році під час відкриття пам'ятника І. Котляревському в Полтаві познайомився з М. Лисенком, М. Старицьким, М. Коцюбинським, тоді ж відвідав могилу Т. Шевченка у Каневі. З 1902 до 1916 рік не писав нових творів, займався громадською діяльністю. З 1904 року жив у селі Стецеві. У 1908 році обраний послом австрійського парламенту у Відні. З 1910 року жив у рідному селі. Під час першої світової війни у 1914–1918 роках перебував здебільшого у Відні, на початку 1919 року відвідав Київ. З 1916 року повернувся до літературної творчості. Із творів, написаних під час війни та у повоєнний час, склалася збірка новел «Земля» (1926 р.), в якій було розкрито трагічну долю галицького селянства під час світової війни («Дитяча пригода», «Вона-земля», «Пістунка»), пробудження національної свідомості («Марія») та поразку визвольних змагань («Сини»).

7 грудня 1936 року, після тяжкої хвороби Василь Стефаник помер у селі Русові.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/stefanyk_vasyl_semenovych